

ПрАТ «ВНЗ МІЖРЕГІОНАЛЬНА
АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ»

Методичні матеріали
щодо забезпечення самостійної роботи студентів до дисципліни
„Спецкурс з основ художнього перекладу (англійська мова)”

Київ 2018

Підготовлено доцентом кафедри іноземних мов, теорії та практики перекладу О.В.Харченко

Схвалено кафедрою теорії та практики перекладу МАУП (протокол №7 від 22.02.2018)

Методичні матеріали щодо забезпечення самостійної роботи студентів до дисципліни „Спецкурс з основ художнього перекладу (англійська мова) ”

–К:МАУП,2018.-36с.

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

Спецкурс з основ художнього перекладу (англійська мова) викладається на 4 курсі після вивчення студентами основ дисциплін «Порівняльна лексикологія», «Порівняльна граматики» та «Порівняльна стилістика».

Мета спецкурсу – закласти студентам теоретичні основи перекладу художнього тексту та сформувати навички виконання адекватного перекладу прозових, поетичних та драматургічних текстів першотворів.

Завдання спецкурсу:

- розкрити основні теоретичні положення дисципліни;
- підвищити загальноосвітній рівень студентів і філологічну підготовку;
- виробити у студентів уміння виявляти жанрові, стильові структурні і тематичні складові художнього тексту першотвору, що підлягають відтворенню при перекладі;
- навчити студентів здійснювати порівняльний перекладацький аналіз художніх текстів оригіналу та перекладу;
- домогтися усвідомлення студентами концептуальних відмінностей текстів художнього та інших стилів і необхідності застосування перекладацьких прийомів, що відбивають стан артефактів і ментафактів текстів оригіналу відповідно нехудожнього та художнього мовлення;
- практикувати виконання літературних перекладів текстів різних жанрів та субжанрів.

Міжпредметні зв'язки – ця дисципліна фактично пов'язана з усіма філологічними дисциплінами, включаючи теорію та практику перекладу.

I. Методичні матеріали для самостійної роботи

Вправа 1. Перекладіть українською, визначте жанр оповідання, виділіть стилістичні засоби автора.

Things We Do Not Want To Hear (Marcela Carbajo)

She turned around on the bed to avoid the light that came from the window. She embraced the cushion she had set aside during her nap and kicked the sheet until releasing her feet from under it.

"You are awake already." he said, appearing at the door of the bedroom.

"Almost..." she whispered. She could have slept forever.

He came in and sat on the edge of the bed. It squeaked.

"Could you prepare some tea?"

"Please, put the water on and I'll prepare it."

"Bad mood?"

She turned around again towards the light coming from the window. That light reminded her that there was activity out of her bed, out of her house.

"I am tired."

"You took a two hour nap."

She repeated, with a sigh, "I am tired."

He went to the kitchen and she could hear the noise of the water running into the kettle and the sound of a match lighting. Then, he turned on the television and she heard a dialogue in English and the laughter of a studio audience. Soon after, the kettle began to whistle

"The water is ready." he warned.

She stretched on the bed and then sat-up, still clutching the cushion in her arms. The kettle continued whistling. She pressed the cushion strongly against her chest.

"Please, turn that off."

The whistling stopped. Thank heavens, she thought, it was going to drive me crazy. She looked for her slippers under the bed and stood up. She went to the bathroom and washed her face. I should take a shower, she thought. I should take a

shower to cry in peace. She walked with heavy steps towards the kitchen. He was watching a sitcom laughing quietly from time to time. She asked:

≤ 2 ≥

"What kind of tea?"

"Mint" he answered without looking at her. She poured two cups and sat close to him, fixing her eyes on the screen

"I bought a lottery ticket today."

"What?" he asked, absentmindedly. She did not answer.

"When is the draw?"

"Tomorrow. Two million."

"But they take a lot out of it for taxes. You don't believe that you are going to win two million, do you?"

He took a sip of tea making a slurping noise. Since when does it bother me that he slurps? she asked herself. At the beginning, she hadn't even noticed it, soon she began to become aware of it and now it bothered her terribly, exasperated her. Poor man, it was not his fault. He had always been making noise when drinking tea. He had been making noise for the past twenty years.

"Please, stop making that noise when you're drinking."

He looked at her for some seconds, surprised and whispered, "You are in a bad mood."

"I am depressed."

He continued watching television. After some minutes, he laughed again echoing the laughs in the studio. Why did it have to be like that? Why do things have to change that much?

"I have been depressed for some days." she reminded him and herself.

The sitcom finished. She took the empty cups to the sink. He switched the channel and she sat again next to him. It was a documentary on some place by the sea, a kind of fishermen's town. It is a gorgeous place, she thought. She could live there. It was cold there, people were wearing thick coats and scarves and they were trying to protect themselves from the wind. She would give anything to be walking next

to the sea, feeling cold. And later she would have a cup of hot coffee, coffee with cinnamon. Yes, she could live that way. It would be a wood house, like the one she was seeing on the screen, by that sea, and she would have her violin and some scores. On sunny days, she would sit next to the window and play the violin. How long had it been since playing anything at all? Centuries. On cold days she would bake some bread or drink coffee in the kitchen, reading something. She could take the handicraft cups that they had bought in Uruguay with her. Those cups would go well with her new kitchen, the sea and the cold weather. He surely was not going to miss the cups. He had never paid much attention to the objects of the house, except for some records. Perhaps she would take some records with her too, some jazz. He was not going to miss jazz records. But...where was she going to play them? They had only one record player. Television yes, she could take the little one, the one they had in their bedroom. But what would be the point of having a TV set in that place?

≤ 3 ≥

He switched the channel again just when they were going to show the wooden pier of that little town. She was about to protest but she realized that she did not have enough energy for that. Instead, she started to examine the kitchen carefully, evaluating each watercolor on the wall, each shelf, the spice box, the plants, the pots. She liked the copper pots. Then she started to think about how the kitchen would look like if she took everything away: the empty nails on the walls with the rectangular traces of dust, the faded-out paint shaping the objects that used to be there and the things rearranged on the shelves. He would die. But nobody dies for that reason, she tried to convince herself. But she felt sadder. He switched the channel again and put-on a soccer game. She lit a cigarette.

"Still depressed?" She did not answer.

"Then I'd rather not speak to you." he decided, "When you are like this it is better not to talk to you" "Why?"

"Why what?" "Why is it better not to talk to me?" she insisted. He did not answer. She almost begged:

"I want to know why it is better." "Because you are going to say things that are going to hurt me."

Poor man, she thought. He is scared. At least, that was the most sincere thing they had said to themselves in a long time. She stood up with a sigh, washed the cups and put them on a cloth to dry. Then, she opened the cupboard and checked if there was any flour left.

"Would you like me to make some lemon cookies?" "Great." he said, smiling.

Вправа 2. Перекладіть українською та виділіть стилістичні засоби автора.

The Time-Sweepers (Ursula Wills-Jones)

You may not be familiar with the time-sweepers. The time-sweepers are the people who sweep up all the time that is lost and wasted. You cannot see them, though if you are in the railway station and think you see something out of the corner of your eye, that will probably be a time-sweeper, cleaning up around the bench you are sitting on. If you were to see them, you would find a small, bluish person with an intent expression, clutching a broom and a mop. The men wear overalls, the women old-fashioned tweed skirts and scarves on their head.

The time-sweepers are present wherever time is being lost or wasted. There are always several in train stations, and at least one in every doctors surgery. The man who has waited so long to propose to his girlfriend that her hair has gone grey, probably has his own personal time-sweeper following him around. The woman who has spent thirty-five loathed years in an estate agents, dreaming of opening a florists, causes the neighbourhood time-sweeper to sigh, and fetch a bigger dustpan.

You should not feel sorry for the time-sweepers, though their work is menial: they are never sick, do not worry that they are in the wrong career, and have excellent working conditions, though what they do for leisure is unknown. They enjoy bank holidays off, which is why, on these days, there seems so much more time than usual. At Christmas and new year, the time-sweepers have a week's

holiday. When they return to work in January, they face a vast backlog of time which has been lost, wasted and thrown away over the holidays. It takes them around three weeks to resume normal service, which is why January always seems to last longer than other months.

The time-sweepers have been around forever, though modern life has created wasted time in such large concentrations that in some places the time-sweepers have been forced to industrialise their operations, buying a number of specialised compressing lorries similar to those used by ordinary bin-men. They use these for the largest collections, at prisons and shopping malls, two venues where the tide of wasted time threatens to swamp even the most dedicated operatives.

≤ 2 ≥

Were you to ask a time-sweeper, they would tell you one surprising thing: time enjoyed is never time wasted. Cleaning up in a large office full of staggering tedium, the time-sweeper will pass straight by the desk of the woman who is reading a holiday catalogue under the desk, poring over photos of tropical beaches. They will pass by the next desk, where a man is enjoyably wondering what his mother-in-law looks like naked, and stop by the desk of the young man who is counting every minute, and loathing the hours.

You may wonder what happens to the wasted time after it has all been cleaned up. Never fear, the time-sweepers are ardent recyclers. It is collected, packed into large containers, moved to Liverpool docks, loaded onto a ship, and taken to India. There, in a dusty industrial estate somewhere near Bombay, it is cleaned, sorted, and graded. The most toxic and poisoned time – the residues of failed peace negotiations, wrongful imprisonments and truly poisonous marriages, is skimmed off and buried in a tank underneath a disused army base. There, it will take two or three centuries to decay, and become harmless again.

The rest of the time – made up of stuff such as dull meetings, missed appointments, delayed buses and bad nights at the theatre, is cleaned and put back onto a ship, where it is taken to the Guangzhou industrial export processing zone. Here it is compressed and stored, awaiting redistribution. Around twenty percent

goes direct to the factories of the export processing zone, which has the world's highest productivity rate. A quarter is bought in hard dollars by the Chinese government. Ten percent of the most concentrated stuff is sold to a cryogenics laboratory in California. Another twenty or so percent is discreetly sold to a variety of rich private clients, mostly old, rich men who have married beautiful young women.

However, the time-sweepers are not in it for profit. The money from these deals pays for their operations, including dusters, bin-bags, overalls and shipping. The rest is distributed to good causes. No-one who gets any extra time has to fill in any forms, or ask for a grant. They are all quite unaware that they are in receipt of assistance. One of these beneficiaries is a shabby and overtired scientist in a crumbling public laboratory outside Novosibirsk, who will be the man to find the vaccine for malaria. Another is a prostitute in a Nairobi slum who has fostered seventeen children, and who, despite twenty years in the business, never falls ill. A third is the Indian taxi-driver in a cramped flat in Toronto, who, in between sending money home to a sick wife and children, is writing what will later be acknowledged as the greatest novel of the century.

≤ 3 ≥

Not all the recipients of the time-sweepers' largesse are people. About forty miles outside Timbuktu, a medieval mosque, buried in sand, receives a delivery every decade or so. Somewhere below the floor in the Aegean sea, a Trojan galley is miraculously preserved in mud. Similarly, the time-sweepers gift a little extra time to a temple in Mexico, and preserve a haul of dark-age treasure in a Galway bog.

A certain amount of charitable time is kept back for emergency situations, both small and large. It is parachuted in in times of desperation, and has facilitated peace deals, changed battles, and allowed numerous fathers to make it to the delivery room in time.

The time-sweepers are, by their very nature, a tidy and orderly sort of people. They wish that humans would think more about throwing away this valuable commodity, but don't expect it'll happen any time soon.

There isn't a moral to this story. It's just that if you *are* planning on throwing away your time, please remember - *somebody* has to pick it up.

Вправа 3. Перекладіть англійською, визначте жанр твору, виділіть стилістичні засоби автора.

Сіре зайченя (Євген Гуцало)

Батько прийшов додому й скликав усіх нас до купи. Він щось тримав у картузі й хитро всміхався.

— Ну, діти, дивіться, — сказав батько. З картуза на широку лаву талапнулося щось маленьке, сіре, пухнасте. Воно розчепірило лапки, мов на льоду, а вушка злякано прищулило.

— Руками не чіпайте! — застеріг батько.

Ми зачаровано дивились на зайченя, яке боялось і ворухнутись. Тільки світило блискучими оченятами, тільки тремтіло.

— Йду я сільською околицею, там, де латка вівса росте, а воно візьми й вискочи переді мною на стежку. Я й накрив картузом і оце приніс додому, щоб ви подивились.

А ми ще ніколи так близько не бачили жодного зайченяти. Дивимось і всміхаємось.

Тільки чому воно завмерло на лаві, чому не побіжить? Чи тому, що маленьке й не навчилось бігати, чи тому, що нас боїться?

— Нагодуйте молоком, — порадив батько, — воно їсти хоче.

Блюдечко з молоком підсунули зайченяті під самісінький носик, тільки воно чомусь і не глянуло. Може, тому, що зайці зовсім не п'ють молока, бо хто ж поїтима їх молоком у полі чи в лісі?

Принесли трави, поклали коло блюдечка, але воно й не понюхало.

— В неволі не їстима, — сумно сказав батько. — Доведеться випустити його.

— Де? В селі? — обізвались ми. — Тут собаки розірвуть.

— Підемо в поле, — сказав батько.

Вже вечоріло, коли опинились на околиці села. Велике червоне сонце висіло над обрієм, ось-ось сяде на далекий пружок.

— Отут воно мені й попалося, бідолашне...

Батько зігнувся, розтулив свого картуза, й маленьке зайченя випало на стежку. Думали, що зразу дремене, а воно сиділо й злякано шулило вуха.

— І тут боїться, — сказав батько. — Давайте відійдемо вбік.

Відійшли, стали віддалік, цікаво стежачи.

Зайченя якимось дивно ворухнуло передніми лапками — й таки стрибнуло.

М'яко, легенько стрибнуло, наче й не вірило в свою волю. Й скоро зникло в вівсі.

— Хай біжить, — сказав батько. — Мабуть, зайчиха вже заждалась.

А нам чомусь стало жаль. На коротку хвилю стало жаль, а потім, сміючись, розказували одне одному, як зайченя ворухнулось, як пострибало в овес.

Після того дня ми дуже часто згадували своє зайченя. Думали — як-то воно там у полі бігає? Чи вже виросло?

Й коли проходили по стежці, де випустили його на волю, то все приглядались — а може, пощастить побачити знайоме зайченя? Й чомусь думалось — чи впізнає воно нас?

Так хотілось, щоб упізнало!

Вправа 4. Перекладіть англійською, визначте жанр твору, виділіть стилістичні засоби автора.

АЛХІМІЯ (Юрій Андрухович)

В реторті вариться коктейль —
твоя й моя першооснова, якої давній менестрель шукав із музики і слова, — в реторті вариться коктейль (oh, yes, my baby!) Я —
Фауст, Гамлет, Вільгельм Тель! Я сплю на небі! Та будні стомлено шиплять в розпечених побитих тиглях,

і в суміші отій киплять сполуки спогадів застиглих. Коли по буднях ти
пройдеш, —
чи ж обійдеся без подряпин? Коли в букетах подаєш надії від сльоти
продряглі, та от впадеш з високих веж
(oh, yes, my baby!), побачиш — на землі живеш, а зірка в небі!
Але всі рани заживуть, смарагдами всі сльози стануть, коли цілунки про
женуть слова олжі —
поза устами. Павутинки наших душ знайдуть свою першооснову, немов
пелюстки наших руж — розкриються цнотливо знову: "Це ти?" —
"Це я, твій сум і щем..." (oh, yes, my baby!) —
я загорну тебе плащем, немов на небі...

Вправа 5. Перекладіть англійською, визначте жанр твору, виділіть стилістичні засоби автора.

Казка про калинову сопілку (Оксана Забужко)

Дівчинка народилася з місяцем на лобі — невеликою багряною міткою-серпиком. Мати переживала, що то за знак, хотіла вірити, що на добре, на якусь особливу долю. Вечорами розчісувала доньку, розказувала казки про дівчину-золотоволоску, про Ганну-панну. Ганна росла гордою, розумною не по літах, а сільські кумасі тільки дивувалися. Не знали, яка гризота матері Марії — адже вона вийшла за свого чоловіка Василя з досади. Коли їй прийшли сватати, батько не дозволив віддатися за любого, але далекого й непевного чоловіка. Тоді вона дала згоду першим, які прийшли, сватам. Незабаром батько помер і часто приходив до дочки у снах.

Друга дочка, Оленка, народилася кволенькою, плаксивою. Батько за нею упадав, панькався понад міру, захищав від матері, навіть на роботу брав, вставляв уночі до малої, співав пісню. Ця пісня так вразила Ганнусю, що вона з ревності відлупцювала Оленку й добряче дістала за це від матері. Сестри щодалі все більше не любили одна одну. Мала намагалася весь час вивести із себе Ганнусю, дратувала її, старша сестра біла молодшу.

Батько, ніби відчуваючи за собою якусь вину, привіз Ганнусі з ярмарку багато шовкових стрічок, а Оленці — тільки горіхів та родзинок. Якось, дивлячись на місяць, Ганнуся спитала батька про плями на ньому. І той розповів про Каїна та Авеля. У дівчини залишилося лише одне питання: чому Бог прийняв жертву Авеля і не прийняв Каїнової, чому одного брата полюбив більше, адже вони обоє добре працювали. Якось до них завітала циганка і сказала, що Ганнусі краще б піти в монастир, бо не будуть батьки нею тішитися. А от про молодшу подбають і так. Марія здивувалася і стривожилася, але, звичайно ж, відмовилася.

Ганна стала вже дівчиною, і про неї розпитували матері сільських парубків. Декотрі й сватів уже засилали, але отримали чемну відмову — мала ще. Мати більше вболівала за Ганну, а батько — за Оленку, то й приліпилося — дідова дочка й бабина дочка.

Ганна могла визначати, де є вода, щоб копати криницю. Це виявилось випадково, і з тих пір її запрошували в усі навколишні села. Мала вже й свій заробіток. Якось на ярмарку, побачивши отамана чумаків, спитала у матері, що то за біла пані поряд із ним сидить. Мати, звичайно, нікого не побачила. Потім виявилось, що ті чумаки завезли чуму. Оленка вилюднилася, зробилася славним дівчам. Найбільше любила прясти. Але продовжувала робити сестрі різні капості. Ганнусі не хотілося й бути в хаті.

Через хатні заколоти Ганна переставала чути воду. Якось замість води показала на вбитого й закопаного чоловіка, вказала й на вбивцю. Дівувати сестри почали майже одночасно. Батькам довелося справити їм чимало одягу, хоч Ганна й сама вже заробляла, але не вважала це серйозним, не дорікала сестрі, що й та користується її працею.

Ганнусю в гурті обирали на Лелю й на «тополю», вона була в усьому найгарнішою. Тому інші трималися якось осторонь, не вважали за свою, і це засмучувало дівчину.

Якось Ганнусю помітив найкращий та найбагатший хлопець на селі Дмитро

Маркіянів. Найняв для неї музики, сказав, щоб вийшла увечері на леваду. Вона відмовилася. Усі вже вважали їх гарною парою, навіть не думали, що дівчина буде проти. Дмитро не любив, щоб було не по його, підстеріг Ганну і ледь не взяв силою. Вона вкусила його і втекла. Непомітно розквітла й Оленка. Коли восени прийшли свати, Ганнуса не одразу й зрозуміла, що Дмитро сватає не її, а молодшу сестру. Це був сором. У душі Ганни застигла образа, потім усе гостріше їй хотілося помститися. Яюсь, повертаючись додому, знайшла красивий чоловічий пояс. Узяла додому, поклала під подушку. Уночі якийсь приємний чоловічий голос сказав, щоб повернула пояс, а як не оддасть, то мусить стати його дружиною. Вирішила, що то і є її доля. Щоночі дивний чоловік був із нею, а на ранок відлітав через комин, як дим. Ганнуса змарніла, тільки й ждала ночей. А ще мріяла про помсту Оленці. Адже незабаром — її весілля, і вони, мабуть, разом із Дмитром задумали її так покарати. У неділю Ганна взяла ніж і запропонувала Оленці піти до лісу прогулятися. Та погодилася, і Ганна її там зарізала. Повернулася надвечір сама не своя, на питання, де сестра, говорила, що не знає. Чоловіки шукали Оленку в лісі, але так і не знайшли. Ганна збожеволіла, лежала мовчки на печі вагітна. Одного разу селом проходила чумацька валка. До Василя й Марії попросилися переночувати кілька. Стали розмовляти. Молодий чумака вийняв сопілку, вирізану з калини біля села, а та заспівала Оленчиним голосом. Ганнуса скочила з печі й зареготалася, сказала, що справдилося все. Зрозуміли, хто вбивця, послали по сторожу. Поки прийшли, а в хаті нікого не виявилось, тільки на полу слід смоляний залишився.

Вправа 5. Прочитайте визначення поняття «жанр» українською та англійською мовою та знайдіть відмінності.

(а) Літературний жанр (*фр. genre — рід, вид*) — тип літературного твору, один із головних елементів систематизації літературного матеріалу, класифікує літературні твори за типами їх поетичної структури.

- Категорією вищого порядку при тричленному поділі літератури є літературний рід (загальне) — епос, лірика, драма;
- категорією середнього порядку — літературний вид (особливе) — роман, повість, новела в епосі;
- категорією нижчого порядку (окреме) — різновид (жанр).

Наука, що вивчає літературні жанри називається генологією.

Першим підкреслив культурно-історичний характер Літературного жанру французький учений Ф.Брюнетьєр (1849—1906) у книзі «Еволюція жанрів в історії літератури» (1890). Визначається літературний жанр по різних ознаках: з погляду способів наслідування дійсності (Аристотель), типів змісту (Ф. Шиллер, Ф. Шеллінг), категорій гносеології (об'єктивне — суб'єктивне в Г. Гегеля), формальних ознак (А. Н. Веселовський), психології (Е. Штайгер). Ряд літературознавців ототожнює поняття літературний вид і жанр, вживаючи ці слова як синоніми.

З часів Аристотеля, що дав в своїй «Поетиці» першу систематизацію літературних жанрів, зміцнилося уявлення про те, що літературні жанри є закономірною, раз назавжди закріпленою системою, і завданням автора є лише добитися якнайповнішої відповідності свого твору сутнісним властивостям вибраного жанру. Таке розуміння жанру — як передлежачою авторові готової структури — привело до появи цілого ряду нормативних поетик, що містять вказівки для авторів щодо того, як саме повинні бути написані ода або трагедія; вершиною такого типу творів є трактат Буало «Поетичне мистецтво» (1674). В той же час зміни (і дуже істотні) тривалий час або не помічалися теоретиками, або розглядалися ними як псування, відхилення від необхідних зразків. І лише під кінець XVIII століття розкладання традиційної жанрової системи, зв'язане, відповідно до загальних принципів літературної еволюції, як з внутрішньолітературними процесами, так і з дією

абсолютно нових соціальних і культурних обставин, зайшло настільки далеко, що нормативні поетики вже ніяк не могли описати і приборкати літературну реальність.

З погляду на тип поетичної структури літературного твору (спосіб творення уявного світу, позиція літературного суб'єкта, наявність чи відсутність сюжету, рецепція) найчастіше виділяють такі жанрові види

серед епічних творів :	серед ліричних:	серед драматичних:
<ul style="list-style-type: none"> • <u>епопея</u>, • <u>казка</u>, • <u>байка</u>, • <u>легенда</u>, • <u>оповідання</u>, • <u>повість</u>, • <u>роман</u>, • <u>новела</u>, • <u>новелета</u>, • <u>художні мемуари</u> • та інші 	<ul style="list-style-type: none"> • <u>ліричний вірш</u>, • <u>пісня</u>, • <u>елегія</u>, • <u>епіграма</u>, • <u>епітафія</u> • та інші 	<ul style="list-style-type: none"> • <u>трагедія</u>, • <u>комедія</u>, • <u>драма</u>, • <u>водевіль</u>, • <u>фарс</u> • та інші

У процесі історичного розвитку майже кожен жанровий вид варіював у різновиди, або жанри. Так, жанровими різновидами роману сьогодні є роман:

- біографічний, автобіографічний, детективний, духовний, історичний,
- готичний, бульварний, крутійський, пригодницький, психологічний,
- науково-фантастичний, соціально-побутовий, тенденційний,
- роман-епопея, роман-щоденник, роман-притча та ін.

Класифікацію підвидів проводять то за змістовою ознакою (історичний роман, духовний роман, роман жахів), то за композиційною чи версифікаційною особливістю твору (сонет, рондо), то за сукупністю ознак і особливостей (мадригал, хоку). Типологія жанрів була чітко визначена в класицизмі. Романтизм порушив класицистичну «чистоту» жанрів. У XIX ст.

стало поширеним поєднання літературних родів у жанрі. Коли ж у жанровім виді виступають елементи двох чи трьох родів, говоримо про змішаний жанр (поема, балада — змішані ліро-епічні жанри). Іноді виділяють пограничні Літературні жанри, котрі містять у собі літературні елементи з науковим стилем викладу (літературу й публіцистику поєднують художній нарис, есе, фейлетон, репортаж). Літературні жанри і жанрові системи — категорії історично змінні. У цих умовах одні традиційні жанри стали стрімко відмирати або маргіналізуватися, інші, навпаки, переміщатися з літературної периферії в самий центр літературного процесу. Зліт балади на рубежі XVIII—XIX вв., зв'язаний в Росії з ім'ям Жуковського, виявився досить короткочасним, то гегемонія романа — жанру, який нормативні поетики століттями не бажали помічати як щось низьке і неістотне, — затягнулася в європейських літературах щонайменше на сторіччя. Популярна в епоху класицизму, ода в літературі XIX-XX ст. майже зовсім зникає. Просвітництво висунуло на перше місце міщанську драму, сатиричний жанр, які пізніше були витіснені романтичними жанрами — елегією, баладою, ліро-епічною поемою та ін. Особливо активно стали розвиватися твори гібридної або невизначеної жанрової природи: п'єси, про які складно сказати, комедія це або трагедія, вірши, яким неможливо дати ніякого жанрового визначення, крім того, що це ліричний вірш. Падіння чітких жанрових ідентифікацій виявилось і в умисних авторських жестах, націлених на руйнування жанрових очікувань: від роману Лоренса Стерна, що обривається на півслові, «Життя і думки Трістрама Шенді, джентльмена» до «Мертвих душ» Н. В. Гоголя, де парадоксальний для прозаїчного тексту підзаголовок «поема» навряд чи може цілком підготувати читача до того, що з достатньо звичної колії крутійського роману його раз у раз вибиватимуть ліричними (а деколи — і епічними) відступами.

У XX столітті на літературні жанри зробило особливо сильний вплив відособлення масової літератури від літератури, орієнтованої на художній пошук. Масова література наново відчула гостру потребу в чітких жанрових

приписаннях, що значно підвищують для читача передбаченість тексту, дозволяють легко в ньому зорієнтуватися. Зрозуміло, колишні жанри для масової літератури не годилися, і вона досить швидко сформувала нову систему, в основу якої ліг вельми пластичний і такий, що накопичив немало різноманітного досвіду жанр роману. В кінці XIX, першій третині XX-го остаточно оформляються детектив і поліцейський роман, фантастика і дамський («рожевий») роман.

Не дивно, що актуальна література, націлена на художній пошук, прагнула якнайдалі відхилитися від масової і тому йшла від жанрової визначеності якнайдалі. Але оскільки крайнощі сходяться, остільки прагнення бути далі від жанрової визначеності часом приводило до нового жанротворення: так, французький антироман настільки не хотів бути романом, що у основних творів цієї літературної течії, представленої такими самобутніми авторами, як Мішель Бютор і Наталі Саррот, виразно спостерігаються ознаки нового жанру. Таким чином, сучасні літературні жанри (і таке припущення ми зустрічаємо вже в роздумах М. М. Бахтіна) не є елементами якої-небудь визначеної системи: навпаки, вони виникають як точки концентрації напруженості в тому або іншому місці літературного простору, відповідно до художніх завдань, які висувуються певним колом авторів.

(b) A **literary genre** is a category of literary composition. Genres may be determined by literary technique, tone, content, or even (as in the case of fiction) length. The distinctions between genres and categories are flexible and loosely defined, often with subgroups. The most general genres in literature are (in loose chronological order) epic, tragedy, comedy, and creative nonfiction. They can all be in the form of prose or poetry. Additionally, a genre such as satire, allegory or pastoral might appear in any of the above, not only as a subgenre (see below), but as a mixture of genres. Finally, they are defined by the general cultural movement of the historical period in which they were composed.

Genre should not be confused with age categories, by which literature may be classified as either adult, young-adult, or children's. They also must not be confused

with format, such as graphic novel or picture book. Just as in painting, there are different types: the landscape, the still life, the portrait; there are different types of literary works. These types tend to share specific characteristics. Genres describe those works which share specific conventions. Genres are often divided into subgenres. Literature, is divided into the classic three forms of Ancient Greece, poetry, drama, and prose. Poetry may then be subdivided into the genres of lyric, epic, and dramatic. The lyric includes all the shorter forms of poetry, e.g., song, ode, ballad, elegy, sonnet.^[2] Dramatic poetry might include comedy, tragedy, melodrama, and mixtures like tragicomedy.

The standard division of drama into tragedy and comedy derives from Greek drama. This parsing into subgenres can continue: comedy has its own subgenres, including, for example, comedy of manners, sentimental comedy, burlesque comedy, and satirical comedy. Nonfiction can cross many genres but is typically expressed in essays, memoir, and other forms that may or may not be narrative but share the characteristics of being fact-based, artistically-rendered prose.

Often, the criteria used to divide up works into genres are not consistent, and may change constantly, and be subject of argument, change and challenge by both authors and critics. However, even a very loose term like fiction ("literature created from the imagination, not presented as fact, though it may be based on a true story or situation") is not universally applied to all fictitious literature, but instead is typically restricted to the use for novel, short story, and novella, but not fables, and is also usually a prose text. Types of fiction genres are science fiction, fantasy, historical fiction, realistic fiction and mysteries. Semi-fiction spans stories that include a substantial amount of non-fiction. It may be the retelling of a true story with only the names changed. The other way around, semi-fiction may also involve fictional events with a semi-fictional character, such as Jerry Seinfeld.

Genres may easily be confused with literary techniques, but, though only loosely defined, they are not the same; examples are parody, frame story, constrained writing, stream of consciousness.

Major genres Genre is a label that characterizes elements a reader can expect in a work of literature. The major forms of literature can be written in various genres. Genre is a category characterized by similarities in style, or subject matter.

The classic major genres of literature are: Comedy, Drama, Non Fiction, Realistic Fiction, Romance novel. Genre categories: fiction and nonfiction

Common genres in fiction

Subsets of genres, known as common genres, have developed from the archetypes of genres in written expression. The common genres included in recommended Literaturin verse or prose, usually for theatrical performance, where conflicts and emotion are expressed through dialogue and action

- Classic – fiction that has become part of an accepted literary canon, widely taught in schools
- Comic/Graphic Novel – scripted fiction told visually in artist drawn pictures, usually in panels and speech bubbles
- Crime/Detective – fiction about a committed crime, how the criminal gets caught, and the repercussions of the crime
- Fable – narration demonstrating a useful truth, especially in which animals speak as humans; legendary, supernatural tale
- Fairy tale – story about fairies or other magical creatures, usually for children
- Fanfiction – fiction written by a fan of, and featuring characters from, a particular TV series, movie, etc.
- Fantasy – fiction with strange or otherworldly settings or characters; fiction which invites suspension of reality
- Fiction narrative – literary works whose content is produced by the imagination and is not necessarily based on fact
- Fiction in verse – full-length novels with plot, subplot(s), theme(s), major and minor characters, in which the narrative is presented in verse form (usually free verse)
- Folklore – the songs, stories, myths, and proverbs of a people or "folk" as handed down by word of mouth

- Historical fiction – story with fictional characters and events in a historical setting
- Horror – fiction in which events evoke a feeling of dread and sometimes fear in both the characters and the reader
- Humor – Usually a fiction full of fun, fancy, and excitement, meant to entertain and sometimes cause intended laughter; but can be contained in all genres
- Legend – story, sometimes of a national or folk hero, that has a basis in fact but also includes imaginative material
- Magical Realism – story where magical or unreal elements play a natural part in an otherwise realistic environment
- Metafiction – also known as romantic irony in the context of Romantic works of literature, uses self-reference to draw attention to itself as a work of art, while exposing the "truth" of a story
- Mystery – this is fiction dealing with the solution of a crime or the unraveling of secrets
- Mythology – legend or traditional narrative, often based in part on historical events, that reveals human behavior and natural phenomena by its symbolism; often pertaining to the actions of the gods
- Mythopoeia – this is fiction where characters from religious mythology, traditional myths, folklores and history are recast into a re-imagined realm created by the author.
- Realistic fiction – story that is true to life
- Science fiction – story based on impact of actual, imagined, or potential science, usually set in the future or on other planets
- Short story – fiction of such brevity that it supports no subplots
- Suspense/Thriller – fiction about harm about to befall a person or group and the attempts made to evade the harm
- Tall tale – humorous story with blatant exaggerations, swaggering heroes who do the impossible with nonchalance
- Western – set in the American Old West frontier and typically set in the late eighteenth to late nineteenth century

Common genres: nonfiction

- Biography/Autobiography - Narrative of a person's life. A true story about a real person.
- Essay - A short literary composition that reflects the author's outlook or point.
- Narrative nonfiction - Factual information presented in a format which tells a story.
- Speech - Public address or discourse.
- Textbook - Authoritative and detailed factual description of a topic.
- Reference book - Dictionary, thesaurus, encyclopedia, almanac, atlas, etc.

Вправа 6. Прочитайте текст про двох стереотипних персонажів фільмів – жаків та літературних творів цього субжанру та прокоментуйте його.

Alucard

A SdrawkcaB Name commonly used by vampires that is definitely a Name To Run Away From Really Fast. It is also something of a Shout Out to arguably the most famous vampire of all time. Sometimes this is just used as an alias, though sometimes the vampire using the alias actually turns out to be Dracula himself. Even more commonly, the vampire in question turns out to be Dracula's son, an immortal, invulnerable to death, though it's just as likely it's just their last name or a pseudonym. It is Dracula spelled backwards. It is Badassitude and death incarnated!

Guy#1:It's alucard! Guy#2:I Think I Just Wet Myself.

FILM . The original use of "Alucard" as a vampire's alias was in the 1943 film Son of Dracula, starring Lon Chaney, Jr.

- In the Hammer Horror film Dracula A.D. 1972 (1972), Dracula's minion is called Johnny Alucard. Dr. Van Helsing (Peter Cushing) notices the anagram only by writing it and drawing lines.
- In The Monster Squad, a kid sees Alucard's name on a post-it note on his parents' refrigerator and plays with the letters until he gets Dracula.

LIVE-ACTION TV. In the Dracula TV series, Dracula went by the name of Alexander Lucard. A vampire named "Alucard" also shows up on Wizards of Waverly Place.

“Alucard is ten feet tall, weighs two-tons, breathes fire, and could eat a hammer and take a shotgun blast standing.”

— “Alucard Norris jokes”, 2012

“Who is Alucard? - He is Chuck Norris of Hellsing universe.”

— “Alucard Norris jokes”, 2011-2012

“Actually, the aliens do exist in Hellsing universe. They’re just waiting for Alucard to die before they attack.”

— “Alucard Norris jokes”, 2012

Wendigo

An unusual creature from Yukon myths, half phantom, half beast, embodying the dangers of Winter in the flesh. An elemental spirit of the wind and cold, it moves through the woods with preternatural stealth and speed, leaving hauntingly scorched trails of distantly spaced footprints in the snow. It's attributed various powers, including flight, invisibility, the projection of illusions, and a keen tracking sense for its prey - typically unwary travellers, especially young and foolhardy ones. The most common origin for a Wendigo is the consumption of human flesh during a harsh winter; this awakens a feral hunger that gradually transforms one into the monster. Intentional association with fell powers ('bad medicine') can also achieve the same result. The Wendigo has been made most famous by its use by Algernon Blackwood in his short story *The Wendigo*. It's since inspired a Marvel comics character by the same name and various movies and television shows.

In Marvel Comics, anyone who eats human flesh in the frozen north becomes a Wendigo.

In Don Rosa's "War of the Wendigo", Scrooge McDuck investigates reports of wendigo attacks at a lumber mill of his in Canada. Said wendigo turn out to be the Peeweegah Indians from "Land of the Pygmy Indians

The 2001 American horror movie titled *Wendigo*. The Wendigo in this is a deer-headed man that may or may not exist. The movie leaves it up to the viewer but the

more likely explanation for the cannibals in the movie are real psychological problems. See the Real Life section below.

The Wendigo Myth features prominently in the 1999 film Ravenous, although an actual wendigo did not show up.

Wendigo psychosis is the name conventionally given to a disputed culture-bound disorder featuring an intense craving for human flesh and the fear that the sufferer would turn into a cannibal.

The Wendigo is part of the traditional belief systems of various Algonquian-speaking tribes in the northern United States and Canada, most notably the Ojibwe and Saulteaux, the Cree, the Naskapi and the Innu people. Though descriptions varied somewhat, common to all these cultures was the conception of Wendigos as malevolent, cannibalistic, supernatural beings (manitous) of great spiritual power. They were strongly associated with the Winter, the North, and coldness, as well as with famine and starvation. Basil Johnston, an Ojibwe teacher and scholar from Ontario, gives one description of how Wendigos were viewed:¹

“ *The Weendigo was gaunt to the point of emaciation, its desiccated skin pulled tautly over its bones. With its bones pushing out against its skin, its complexion the ash gray of death, and its eyes pushed back deep into their sockets, the Weendigo looked like a gaunt skeleton recently disinterred from the grave. What lips it had were tattered and bloody [...] Unclean and suffering from suppurations of the flesh, the Weendigo gave off a strange and eerie odor of decay and decomposition, of death and corruption.*”

Вправа 7. Прочитайте тексти стереотипних персонажів та літературні прийоми американських пригодницьких творів та прокоментуйте їх.

Action Mom

"Moms are tough." — Nora Estheim, Final Fantasy XIII

Beware if you ever harm her children, for you will have an Action Girl invoking the Mama Bear at your heels. There is also a chance that said children will grow up be badasses just like her.

Pictured on this page is Helen Parr, a.k.a. Elastigirl of *The Incredibles*, who can still kick butt with the rest of her family despite having more than a decade of hiatus. Not surprisingly, she also overlaps (arguably) with Hot Mom.

Helen herself seems to invoke a kind of this trope in one deleted scene, by blowing her gasket at an Iron Lady who belittled her choice to become a stay at home mom, ranting about how raising children is, when you come down to it, a much more difficult job that is much more important to the survival of humanity than said business lady's swanky executive position ever will be, even when you *don't* consider that Helen's children will save the world.

In *Meet the Robinsons*, Franny's main hobby outside of conducting frog bands is practicing her karate skills, demonstrated at the dinner table complete with bad kung fu movie dubbing

Although she tries and fails to embrace the housewife role, Beatrix from *Kill Bill* could fit this trope, especially since in the end it is implied that even though she is reunited with her daughter, she's probably not going to be able to go forever without kicking ass.

Zin from *Chocolate* is a former loan shark. She spends most of the movie trying to give up her old life, but when she's threatened she proves she's still extremely dangerous.

Mrs. Peltzer from 'Gremlins' goes to some...extreme lengths to defend her home from the monsters.

Cali Russell in *Space Vulture*.

Sally Jackson in *The Last Olympian*. When faced with an army of some of mythology's deadliest monsters, she *grabs a shotgun from the nearest police car and joins the fight*, despite having apparently never fired a shotgun before in her life and being a (for the most part) normal, mortal mother.

Princess Cimorene in the *Enchanted Forest Chronicles* novels.

Liadan in *Son Of The Shadows* fights her way through Side Dubh to save Bran with her infant son strapped to her back.

The *Codex Alera's* resident Mama Bear, Isana, doesn't do much action-wise at first, but as the books go on she gets more and more involved and in the second half of the series participates in breaking a prisoner out of The Alcatraz, challenges a noble to single combat, and single handedly takes down a half-dozen Vord warriors.

- The hero of *Princess of Wands* is one of these, although not really known by most of the rest of her family since she keeps those activities separate from her housewife life.

In real life Kerry Walsh Jennings, three-time Olympic gold-medalist in Women's Beach Volleyball, gave birth to two children in between her gold-medal victories in *Beijing 2008* and *London 2012*.

Chekhov's Exhibit

Some fancy object is sitting out in the open at a museum, carefully protected by velvet ropes and laser-security systems. Sometimes it's encased in a carefully monitored glass case. Fat chance it'll stay there for the entire movie.

In caper movies, objects like this are just *asking* to be stolen via a Mission: Impossible Cable Drop. In action films, nearly anything is possible: the object might need stealing, or it might be a bomb... it all depends on the plot.

Superman Returns includes an early shot of a kryptonite shard sitting under glass at the Metropolis Museum of Science. Naturally, Lex Luthor shows up eventually to steal the thing.

The Declaration of Independence in *National Treasure*.

A lot of people forget that the *Pink Panther* was originally a diamond targeted by thieves, and not the cartoon cat. It was kept in a glass case, naturally.

The Etoile de Joie diamond in *Herbie Goes to Monte Carlo* is on display in a museum.

The DaVinci Journals in *Hudson Hawk*.

In the film *Sky High* Steve Stronghold makes a point of showing Royal Pain's pacifier to his son during Will's first trip to the secret sanctum. Of course, its theft is important to the plot.

Moonraker featured an entire *museum* full of glass artifacts. Not thirty minutes later, we get to see every last bit of it trashed when Bond fights The Dragon, a Kendo

champion who insists on going after him with a shinai. Bond manages to repel him with a glass-handled sword that was shown earlier.

Death Course

Another day, another death course... —Ratchet, *Ratchet & Clank: Up Your Arsenal*

The linear version of the Death Trap, the Death Course is a gauntlet through which a hero must pass, using all his acrobatic skills, guile, Le Parkour, and witty bravado. The hero may have to traverse a narrow walkway hundreds of feet in the air while avoiding swinging blades, guillotines, statues that fire lasers at him, mechanical hands that grab him and throw him off the path to fall to his death, boulders that roll along the path to bowl him over, molten metal pouring from the ceiling, Pit TrapS, etc. If he falls victim to *just one* obstacle or hazard, then the ordeal — and his life — is over.

REAL LIFE

Castles, trench lines and other fortifications are typically designed to be a death course, at least for the attacking army. Storming a properly built fortification using a direct assault in practically any time period is an absolute suicide mission—there's a reason generals would often prefer to wait years on end to starve them out instead. In modern warfare, one strategy is to use passive defenses (such as walls, barbed wire, or land mines), and to make them as visible as possible (including signage helpfully warning you about the general location of the mines). This is so that when an enemy tries to move around these defenses, they will leave themselves exposed longer to aforementioned Interlocking Fields of Fire, invoking a case of Scylla and Charybdis.

The *Indiana Jones* films, but most notably the opening sequence of *Raiders of the Lost Ark*, as noted above.

In *Galaxy Quest*, the characters are moving through a spaceship based on the one in the TV show they starred in. When there's a Death Course down one corridor, one asks why the heck such a thing would be in a spaceship. The answer is, of course, because it was in the TV show. "Whoever wrote this episode should DIE!"

Inverted in the *Home Alone* series, in that it's the *villains* who are forced to negotiate a Death Course, designed by the protagonist.

Shifu's temple from *Kung Fu Panda* has one of these.

Вправа 8. Прочитайте тексти про ряд літературних та стилістичних прийомів американських романтичних творів та прокоментуйте їх.

Love Allegory

A character uses an allegory to describe his romantic relationship with his significant other. Said allegory is usually rather up there, yet provides precious insight into said relationship from an unusual angle and is often ridiculously cute.

From *Annie Hall*: "A relationship is like a shark. It has to constantly move forward or it dies." Webcomics: "Our love is like a Brontosaurus" .

In *Natsuneko's Spicy Sweets*, Yuu compares her relationship with Aki (a baker-in-training) to a cake of which she only takes a bite out of fear it disappears on her. Later she dreams of the same cake and no matter how much she eats, it never grows smaller.

Pitbull Dates Puppy

The inversion of All Girls Want Bad Boys and All Amazons Want Hercules, Pitbull Dates Puppy is when someone (usually a girl or woman in modern media thanks to Double Standards, though a version where the man is the pitbull and the woman is the puppy can happen, just watch out for the unfortunate sexual implications) who's tough, Not Good with People, often has a sarcastic sense of humor, and normally goes dateless because he or she doesn't believe in love. Often done with women dating men these days. Sometimes done in historical romance novels where a Badass decides to marry some fresh young innocent girl as a change from his usual Vamp or Femme Fatale choices. Jaded English spy James of *Your Scandalous Ways* resolves to marry some sweet innocent girl when he gets back home, as he's really sick of Femme Fatales. (This doesn't happen.)

Gibberish of Love

Calvin: *What's it like to fall in love?*

Hobbes: *Well...say the object of your affection walks by...First your heart falls into your stomach and splashes your innards. All the moisture makes you sweat*

profusely. This condensation shorts the circuits to your brain, and you get all woozy. When your brain burns out altogether, your mouth disengages and you babble like a cretin until she leaves.—Calvin and Hobbes

Bob sits at a booth in a pub, looking around. Everyone seems to have someone to talk to, and he spots Alice at the bar. Putting on his best smile, he heads over, desperate to just make some conversation.

And then Alice turns around. The screen goes soft and hazy, the romantic music starts up. Bob is amazed, and realizes that this may well be the single most momentous thing to happen in his life. He imagines minivans. He imagines children. Even a little white picket fence.

Bob opens his mouth and says a romantic "Lemons are very nice, especially in the summertime."

Crush Blush

*There's a blush for won't, and a blush for shan't,
And a blush for having done it;
There's a blush for thought, and a blush for nought,
And a blush for just begun it.*—John Keats

Love — even Puppy Love, perhaps *especially* Puppy Love — makes the young and innocent blush. Whether speaking of the Love Interest, realizing that you are the Love Interest, being caught studying the Love Interest (especially by that character), declaring that She Is Not My Girlfriend, or actually talking to the person, expect the character to turn red, still more so if the Love Interest expresses affection or praise. Very young or innocent characters may evince this even when an attractive member of the opposite sex seems to notice them, or when witness other characters in love. Less innocent ones may be driven to it only by the Love Confession.

Cherry Blossoms

“Such a special feeling these petals give to the human heart. Where one story ends, another begins. Such is the way of the Sakura tree. A tale spoken with each bloom.”— Michael Garcia, The Impossible Man

A common symbolic element in anime and other Japanese media, falling *sakura* petals have several interconnected meanings, depending on who they are falling on and the context thereof. Cherry trees bloom en masse in early spring, usually in the month of April, but the white-to-coral petals shed and rot very quickly and the peak bloom is only a week or two. There is a celebration called *hanami* associated with the peak bloom, which often entails picnics and drinking with old friends under the cherry trees.

Sakura season is thus a highly visible sign of spring, the beauty of nature, renewal of life, and first love...but can also represent the transiency and fragility of beauty, life (especially a samurai's life), and love. Since the meanings are highly romantic, the sakura motif is especially common in media aimed to the shoujo audience

An important element in the climactic scene of The Last Samurai. Katsumoto has had trouble coming up with a final line to his death poem. When he sees them on his deathbed, it finally comes to him, and he knows his actions have not been in vain. Used in Legend, and short gloriously, as a symbol for the fragility of life and the temporary nature of feelings happiness and safety.

In Dracula (the 2013 TV show) there is a cherry blossom tree outside Dracula's castle. Though the blossoms don't *fall* exactly, it's still a potent symbol of life and death considering Vlad Dracul was killed in front of it, and later Mina Murray has a vision of it (triggering her lost memories).

All Girls Want Bad Boys

Be my bad boy. Be my man. Be my weekend lover, but don't be my friend.

Why do girls always prefer the distant, aloof, handsome, dangerous dudes instead of cheerful chaps like me? — Roger Ebert, Twilight review

Maybe Hollywood is tapping into the supposed ancestral female animal instinct to choose the mightiest, strongest, toughest genes for their offspring. Maybe it's just because Good Is Boring and Evil Is Sexy. Whatever the reason, sorry, good boys — in Hollywood, it's the *bad boys* the girls want.

The "bad boy" targets the strongest womanly instincts: the stoic, silent guy is a mystery waiting to be solved; the Troubled, but Cute youth with a tragic past is a woobie needing

comfort; he's tough enough to be a girl's protector, but vulnerable enough to need her as well. Add to that the fact that Evil Is Cool, the Anti-Hero ranks as Bachelor of the Month.

Pirates of the Caribbean plays with it, in that Good Girl Elizabeth has a Good Boy (Norrington), a dyed-in-the-wool bad boy (Captain Jack Sparrow), and Will, who falls somewhere between them, to choose from. By choosing Will, she gets the best of both worlds.

In the crime epic, Goodfellas, Karen admits that seeing Henry pistol-whip her neighbor with a loaded handgun turned her on, where as most women she knew would've gotten out of the relationship quick.

Ginger proves to be this in Casino. While it's debatable if Sam 'Ace' Rothstein was a bad boy or not, Ginger definitely disrespects him in favor of genuine bad boys. First: her ex-pimp, Lester Diamond. Later: Sam's best friend, gangster Nicky Santoro.

Often used in Agatha Christie's novels, but particularly *Taken at the Flood* (1948), to the point where the heroine, Lynn, appears downright insane. She is engaged to Rowley, a simple farmer, but is attracted to newcomer David and his rudeness, aggression, and general ass-holery. However, when she goes to inform Rowley that she's going to elope with David, Rowley is so furious that he *almost strangles her to death*. When it turns out that David has been the real killer all along, Lynn resumes her engagement to Rowley, having been rather turned on by his murderous impulses. There's a good chance Christie is poking fun at this trope.

II. Теми рефератів

1. Topic: Belles-lettres Style in the System of L Styles and Genres.

Differentiating features of the bellestristic style of a language. Kinds and genres of the texts of emotive prose. Functions of the texts of fiction. Composition and structure of the text of the emotive prose.

2. Topic: Emotive prose Text Viewed as a Communicative Unit. Text as a communicative unit of macrolevel. Two facet nature of the text of the emotive prose: structure vs its content side. Basic textual categories:

cohesion, modality, deixis, anthropocentricity, intentionality. Basic features of the text of the emotive prose: conceptuality, expressivity, imagery, intratextuality. Addressant-addressee relations in the text of fiction.

3. Topic: Information Actualization Levels in the Text. Pragmatics of the texts of Fiction. Semiotic nature of the text of fiction. Components of the content side of the emotive prose texts. Pragmatic components of the emotive prose texts: presuppositions, implicatures, perlocution effect.
4. Topic: Translation of Humorous Texts. Types of humorous texts. Difficulties of adequate translation of puns, double entendre, innuendoes. Irony and parody, their variants and translation. Famous American and British humorous works and their analysis.
5. Topic: Translation of Drama. Types of dramatic works. Difficulties of adequate translation of the works of drama. Lexical, syntactical and stylistic peculiarities of translating texts of drama. Classic English dramatic works in Ukrainian translation. Contrastive analysis.
6. Topic: Translation of Poetry. Difficulties of the adequate translation of the texts in verse. Poetic text vocabulary taken from its stylistic stratification: poetic words, lyric and epic vocabulary, diminutive and hypocoristic words, elated and solemn vocabulary, archaic and folk vocabulary, dialectal words.
7. Topic: Translation of Horror Works. Types of horror works. Difficulties of adequate translation of the works of horror. Lexical, syntactical and stylistic peculiarities of translating texts of horror. Classic English horror works in Ukrainian translation. Contrastive analysis.
8. Topic: Translation of Romantic works.
9. Types of romantic works.
10. Difficulties of adequate translation of the romantic works.
11. Lexical, syntactical and stylistic peculiarities of translating texts of romance.
12. Classic English romantic works in Ukrainian translation. Contrastive analysis

III. Контрольні завдання. Підготуйте доповіді на наступні теми:

- (1) Особливості романтичних творів. Літературні та стилістичні прийоми. Проблеми перекладу.
- (2) Особливості гумористичних творів. Літературні та стилістичні прийоми. Проблеми перекладу.
- (3) Особливості драматичних творів. Літературні та стилістичні прийоми. Проблеми перекладу.
- (4) Особливості постмодерністських творів. Літературні та стилістичні прийоми. Проблеми перекладу.
- (5) Особливості поетичних творів. Проблеми перекладу.
- (6) Особливості пригодницьких творів. Літературні та стилістичні прийоми. Проблеми перекладу.
- (7) Вільна тема.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

ОСНОВНА

1. Актуальные проблемы перевода и иностранных языков в лингвистическом вузе — М.: Прогресс, 1996, — 250 с.
2. Апполова М.А. Specific English: Грамматические трудности перевода. — М.: Гносиз, 1977, — 250 с.
3. Бархударов. Л.С. Язык и перевод. — М.: Высшая школа, 1973, — 420 с.
4. Виноградов В.С. Введение в переводоведение (общие и лексические вопросы). — М.: Издательство института общего среднего образования РАО, 2001, — 224 с.
5. Виноградов В.С. Лексические вопросы перевода художественной прозы. — М.: Высшая школа, 1978, — 239 с.
6. Влахов С., Флорин С. Непереводимое в переводе. — М.: Аврора, 1980, — 210 с.
7. Коптілов В. Теорія і практика перекладу. — К.: Юніверс, 2003, — 280 с.

8. Зорівчак Р.П. Реалія і переклад. — Львів: Радуга, 1989, — 235 с.
9. Комисаров В.П. Лингвистика перевода. — М: Гносиз, 1980, — 285 с.
10. Корунець І.В. A Course in the Theory and Practice of translation/ Теорія і практика перекладу. — К.:Вища освіта, 1986. — 435 с.
11. Корунець І.В. Theory and Practice of Translation. — Вінниця:Нова книга, 2001, — 447 с.
15. Крупнов В.Н.Курс перевода. Английский язык. — М.:Аврора, 1978, — 220 с.
12. Казакова Т.А. Практические основы перевода. —Санкт-Петербург: Издательство Союз, 2001, — 317 с.

ДОДАТКОВА

13. *Ажнюк Б. М.* Українські власні назви (антропоніми й топоніми в англійському написанні) / Мовознавство. — 1993. — № 1.
14. *Кунин А. В.* Фразеология современного английского языка. — М., 1972.
15. *Найда Ю. А.* К науке переводить. Принципы соответствий // Вопросы теории перевода в зарубежной лингвистике. — М., 1978.

ЗМІСТ

1.Пояснювальна записка_____	3
2. Методичні матеріали для самостійної роботи_____	4
3. Теми для рефератів_____	32
4.Рекомендовані теми для доповідей та рефераті_____	33
5. Список літератури_____	34